

ster har Met i, at naar man modtager Børn i deres 12te og i det seneſte i det 14de Aar, at man da bedre kunde vilkaarlig afrette dem, end om de vare blevne ældre. Jeg tilſtaaer ogſaa fuldkomment, at derſom det var, ſom den ærede Miniſter ſyntes at forudsætte, derſom det var det vigtigſte, at de kunde godt beſtaaе ved en Examen, ligesaa vilkaarlig beſtemt, ligesaa vilkaarlig, ſiger jeg, uden øiensſynlig Henſyn til den Dygtighed, ſom de ſkulde lægge for Dagen, og ſom Landet venter af dem — jeg ſiger, at derſom det var Hovedſagen, at de kunde gjøre rigtig Rede ved en Examen for, hvad der ſtod i alle diſſe og hine Bøger, i alle diſſe og hine Sprog, ſaa vilde det viſt ogſaa være ganſke rigtigt at tage dem titide, medens man kunde faae dem til at lære, hvad de ikke forſtaaе og hvad de ingen Gavn have af. Dette indrømmer jeg, men kan deri aldeles ikke finde noget Forſvar for en ſaadan Indretning. Den ærede Marineminifter talte jo nok om, at de andre Steder havde andre Skikke, og at f. Ex. i England var det ganſke anderledes. Det er jo viſt ogſaa ſaa, men naar den ærede Miniſter mener, at fordi de engeliſke Søofficere dog viſt ikke kunde tage en ſaa god Examen ſom vore, at derfor ſkulde vi blive ved vor Skik, tør jeg mene, at naar den ærede Miniſter ikke kan ſige, at de engeliſke Søofficere ſtaaе, i Henſeende til den Tjeneste, Landet venter af dem, under vore, ſaa er der ikke mindſte Grund til derfor at blive ved vor Skik. Det er viſtnok heller ikke ganſke ſaaledes, ſom den ærede Marineminifter ſyntes mig at anføre, at Englænderne aldeles have forſomt Cadetdanneſe hos dem, ſom ſkulde være Søofficere. Jeg veed ikke rettere, end at man der har flere ſaadanne Indretninger paa Flaaden ſelv, men jeg kan rigtignok ikke antage, at det var den rette Danneſe til at blive Søofficere, at lukke dem inde en Deel Aar paa Landjorden og lade dem ſidde der og lære Grammatikker, mange Sprog o. ſ. v., men ved at man her holdt Skole for dem paa Søen, hvor de tillige bleve vant til ikke alene, ſom den høitærede Marineminifter indrømmede, til Søgang men ogſaa til Alt hvad der forefalder paa en Flaades Skibe, ſom er i en ſaadan Virkſomhed, ſom den engeliſke Flaade ſæd-

vanlig er. Det er viſtnok, at ligesaa lidt ſom vi have en ſaadan Handelsmarine i det hele, ligesaa lidt kunne vi ſelv i Henſeende til Forholdet i Tal ſtaffe vore tilkommende Søofficere en ſaadan Øvelse, ſom England kan, men jeg ſeer derfor ikke mindſte Grund til at vi ikke ſkulde med det ſamme praktiſke Die ſom de, og med det ſamme praktiſke Greb, ſom de have, ſtræbe til det ſamme Maal, til at have dygtige Mænd, ſom vide hvad de ſkulde gjøre og hvad Fædrelandet venter af dem, og lader det forøvrigt være en Viſag, hvorvidt det, man kaldere den finere Danneſe og Videnskabelighed, hvorvidt den kan følge med. Jeg mener ſaaledes, at der er ſlet intet tabt, men meget mere vundet derved, at der ikke fattes nogen Alder for dem, ſom vilde danne ſig til Søofficere. Det er ikke blot Mænd ſom Nelson og Duperré, ſom falde mig i Tanke, men det er forſt og ſidſt den gamle Tordenskjold, der, hvis der havde været ſat en Aldersgrænſe, da han kom her til Kiøbenhavn, aldrig kunde være blevet Søofficer her. Jeg anſeer det ingeniſt for tilſtrækkeligt, hvad den høitærede Marineminifter har indrømmet, at man burde kunne fra Handelsmarinen lei overgaae til Søofficere. Det er ikke tilſtrækkeligt ſiger jeg, uagtet ogſaa dette have vi hidtil ſavnet, og det er viſt, at ſtulle vi vente at faae i Regelen dygtige Søofficere til baade at taale Søen og til at føre Skibe ſamt til at kjæmpe, naar det gjøres behov, ſaa komme vi viſſeligen til at gribe til noget Andet end til en ſaadan Opdragelſe, ſom jeg kalder en blot Afretning, ſom den, der, ſaa vidt jeg veed, ſaaes paa Socadetacademiet, og vi komme til at vælge dem, hvad ogſaa den høitærede Marineminifter ſelv tilſtod, dog i Grunden vilde være det Rette, vælge dem efter ganſke andre Grunde, end efter de Udmærkelſer, ſom de kunde faae ved en Examen, ikke om hvad de vide, ikke om hvad de kunne, men om hvad der ſtaaer i deres Skolebøger. — I Henſeende til Proviantgaarden og Opmuddringen, da kan jeg vel ikke have Stort at ſige, jeg troer jo viſtnok, ſom den ærede Marineminifter ſagde, at det er bleven meget bedre med Provianten, end det har været før, i den Tid, da det Ordſprog kom, og ſom ventelig ogſaa den høitærede Miniſter kjender: